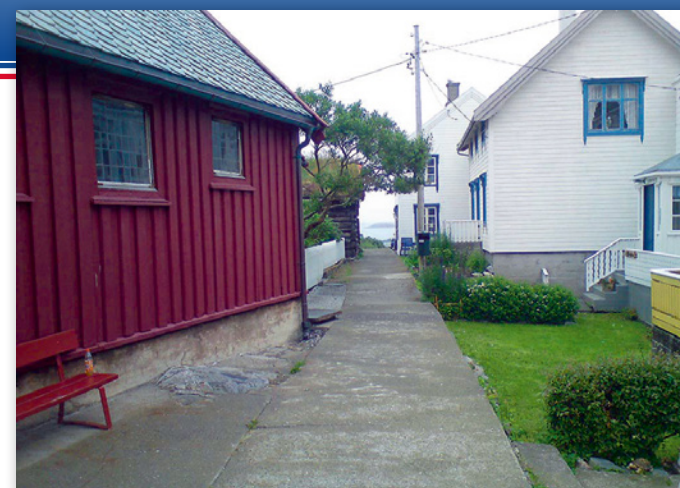

SOMMERTUR LANGS "MEMORY LANE"

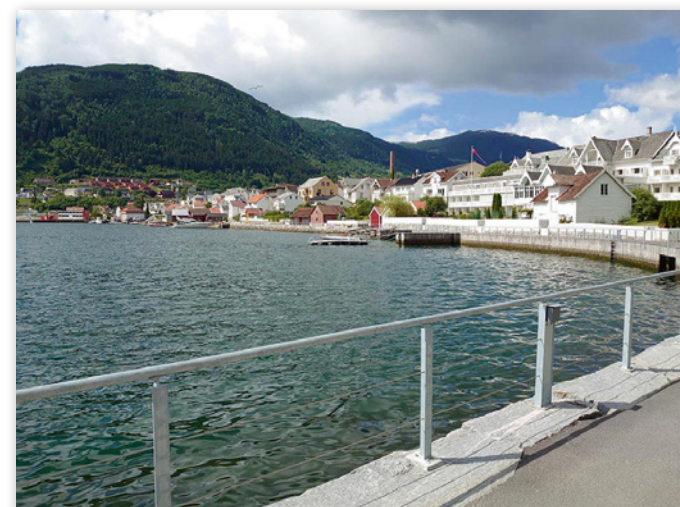
I sommer ville vi følge ruten fra da vi kjørte i Sør-Norge med campingvogn. Vogna var fin den; en Knaus Sport med mover som gjorde den enkel å plassere før overnatting. Men hva hjelper vel det, når vi ikke kunne parkere slik vi var vant med fra da vi reiste rundt i bil. Dette ville vi gjøre noe med i år, nå som vogna er solgt, og vi har innsett at bobilen passer oss best. Mange turer har gått nedover Bohuskysten, og videre til Danmark eller kontinentet, noe som var uaktuelt i år med coronarestriksjoner, så vi la i vei langs "memory lane" her hjemme.

Grip ute i havgapet byr på idyller langs smale spaserstier. Fiskeværer var sammen med Kristiansund med på å legge grunnlag for klippfiskeeksporten til syd-Europa.

Storseisundbrua er innbegrepet på Atlanterhavsveien.

Sogndal er en s.k. Cittaslow (eller "sakteby"), så vi burde levd opp til begrepet og forlenget oppholdet noe.

Drammenselva med laksefiskere i småbåter, flyter rolig forbi Hokksund camping.

Første overnatting var hos Koppang Camping og Hytteutleie tett på Glomma som strømmet forbi mot utløpet nær hjembyen. Derfra fortsatte vi videre via Alvdal hvor vi tidligere har moret oss med de fantasifulle konstruksjonene og figurene i Aukrustsenteret. Da vi har besøkt "Ludvig" og "Solan" tidligere, rullet vi forbi mot Røros, hvor vi overnattet i campingvogna forrige gang.

Vi fant bobilplassen som idrettslaget driver ved Øra stadion i gangavstand til sentrum. Etter å ha koblet strømmen, gikk vi inn til Kaffestuggu for en rask, men noe sen lunch. Så fortsatte vi opp Kjerkgata til Røros kirke. Der var det coronabegrensninger for besøkende. Sist fortalte byguiden at kirken hører til landets største med plass til 1600 mennesker. Noe som trengtes i sin tid, da det var kirkeplikt for alle tilknyttet Røros Koparverk som i 1646 fikk privilegie for bergverksdrift fra kong Christian IV. Dette innebar enerett til å utnytte alt som fantes av mineraler, skog og vassdrag i et område med en radius på ca. 45 km fra Røros smeltehytte. Den trengte trevirke til fyring i malmrøstene noe som førte til snauhogst i området. Vidda rundt Røros bærer fortsatt preg av det. Historien om strevet og lidelsene innbyggerne måtte utstå har Johan Falkberget fortalt

om i bøker som An-Magrit og Christianus Sextus. Har du ikke tid til å lese Falkbergets romaner, anbefales en tur innom museet og verdensarvstedet Smeltehytta. Bare fortsett videre oppover Kjerkgata, så til høyre inn Kvernhusgata hvor Smeltehytta ligger ved slagghaugene ut mot elva. Vi fulgte Glomma nedover mot idrettsplassen. I det flotte sommerværet var bilparkeringsplassen nesten blitt fylt opp i løpet av ettermiddagen.

Vi fikk frem bord og stoler, og dekket opp til middag ute i det fri. Alt var såre vel, helt til en bilist parkerte rett ved siden av der vi nøt maten. Paret forlot den med motoren i gang, mens de gikk rundt og lette etter en ledig plass. Ved returen etter et kvarter, påpekte vi ubehaget dette innebar i form av lyd og eksos for oss og "nabolaget", men svaret deres var ganske så ubehøvlet. Jeg burde ha fulgt innskytelsen etter 10 minutter med motordur; stanset den med henvisning til forbud mot tomgangskjøring, som ikke bør overstige ett minutt, men det ble bare med tanken.

Dagen etter leste vi i "Arbeidets Rett" at idrettslaget hadde tjent rundt en halv million på bilparkeringsplassen de har anlagt ved idrettsanlegget for ca. 75 plasser, hvorav 46 med strøm.

Vi hadde ikke behov for å benytte sanitæranlegget deres,

Kjernes camping tett på Sognefjorden i Sogndal.

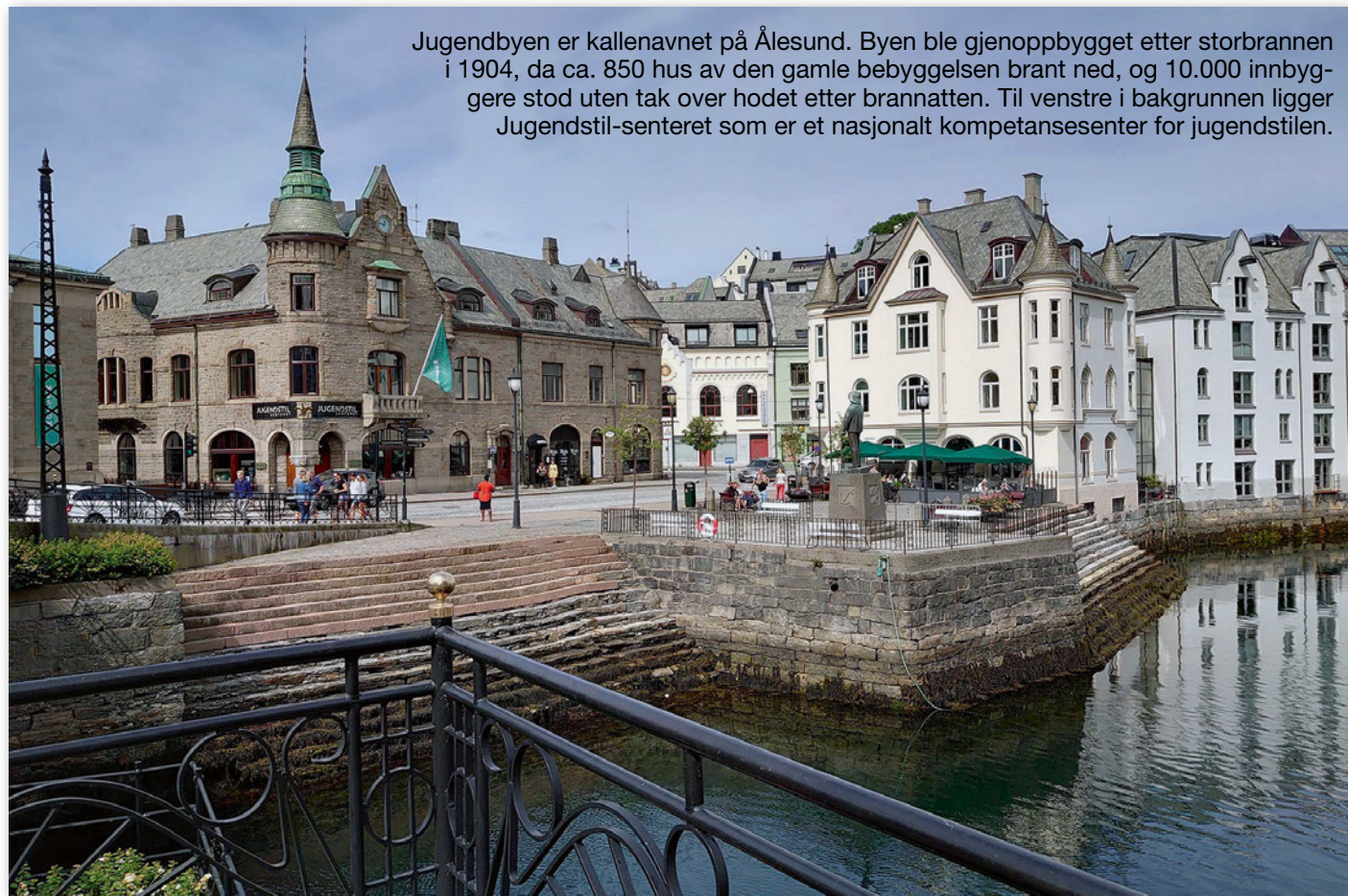

Borgund stavkirke fra ca. 1180 regnes som den best bevarte stavkirken i landet.

men fortsatte langs Glomma mot Tynset, derfra via Kvikne og Ulsberg til Oppdal hvor vi gjorde en lunchstopp og småhandlet litt. Videre nedover Drivdalen til Sunndalsøra, og fant bobilparkeringen som jeger- og fiskerforeningen driver tett på elva Driva som strømmer under broen mot sentrum like ved. Her koste vi oss i frisk luft og solskinn med utsikt til elva og snødekte fjelltopper. En hyggelig bobilnabo på tur mot Østlandet,

ga oss tips om bobilparkeringer i byene langs Mørkysten.

På veien neste dag nærmest stupte vi inn i den knapt 7,5 km lange Oppdølstrandtunnelen rett utenfor sentrum. Etter den koste vi oss på fine veier som buktet seg langs fjord og fjell, inntil vi fant frem til bobilplassen i operabyen Kristiansund. Den ligger tett ved Kulturfabrikken, hvor vi sikret oss den siste ledige plassen med utsikt til småbåthavnen. Her kunne vi ikke

Jugendbyen er kallenavnet på Ålesund. Byen ble gjenoppbygget etter storbrannen i 1904, da ca. 850 hus av den gamle bebyggelsen brant ned, og 10.000 innbyggere stod uten tak over hodet etter brannnatten. Til venstre i bakgrunnen ligger Jugendstil-senteret som er et nasjonalt kompetansesenter for jugendstilen.

Ergan kystfort ved Bud var en del av den s.k. Atlanterhavsvollen under 2. verdenskrig.

ha etablert oss med vogna forrige gang, men valgte Atlanten camping. Da tok vi også båtturen til Grip, for å oppleve det lille øysamfunnet ute i havgapet. Nå koste vi oss i stedet på ”Mætt og Gos” uteserveringer med utsikt til havna og Sundbåtene.

Utpå kvelden fikk vi besøk av et par selvutnevnte ”corona-kontrollører” som sjekket at alt var på stell hos ekvipasjene, til stor moro for alle langs bobilplassen. Litt senere ble vi dratt mot lyden av live musikk fra Kranaskjæret. Der spilte ”Høn-vika sang og snekkarlag” hvor vi kunne sitte i friluftspuben og kose oss med musikken. Tilbake ved bobilen inviterte naboen på hyggeprat. Trønderparet viste seg som et humørfylt bekjentskap i den milde tropenatten vi ble velsignet med.

Søndag formiddag tok vi farvel med de hyggelige naboene, innen vi fulgte Atlanterhavsveien mot Molde. Ved Eldhusøya

gjorde vi en stans, og vandret på den fine svevestien ut mot Hustadvika. Vi la også veien ut til Ergan kystfort ved Bud, hvor vi hadde vurdert å overnatte på den nye bobilplassen, alternativt i Molde. Såpass tidlig på dagen valgte vi ferjen over til Vestnes, og fortsatte videre mot Ålesund. Der var bobilparkeringen smekkefull, men vi kapret en ledig plass på Vollsdalen camping et stykke utenfor byen, hvor vi sist var innom med campingvogna.

Dagen etter stod vi tidlig opp for å sikre oss en plass på bobilparkeringen ved Hjelsetgården i sentrum. Der måtte vi snu med vogna ved forrige besøk, fordi plassen kun er reservert bobiler. Vi fant en ledig elstolpe med havsutsikt, og trygt fortøyd i den gikk vi en tur i Jugendbyen.

Sist kikket vi bare opp mot restaurantbygget på Aksla, så nå bestemte vi oss for å legge lunchen i høyden med utsikt til hav

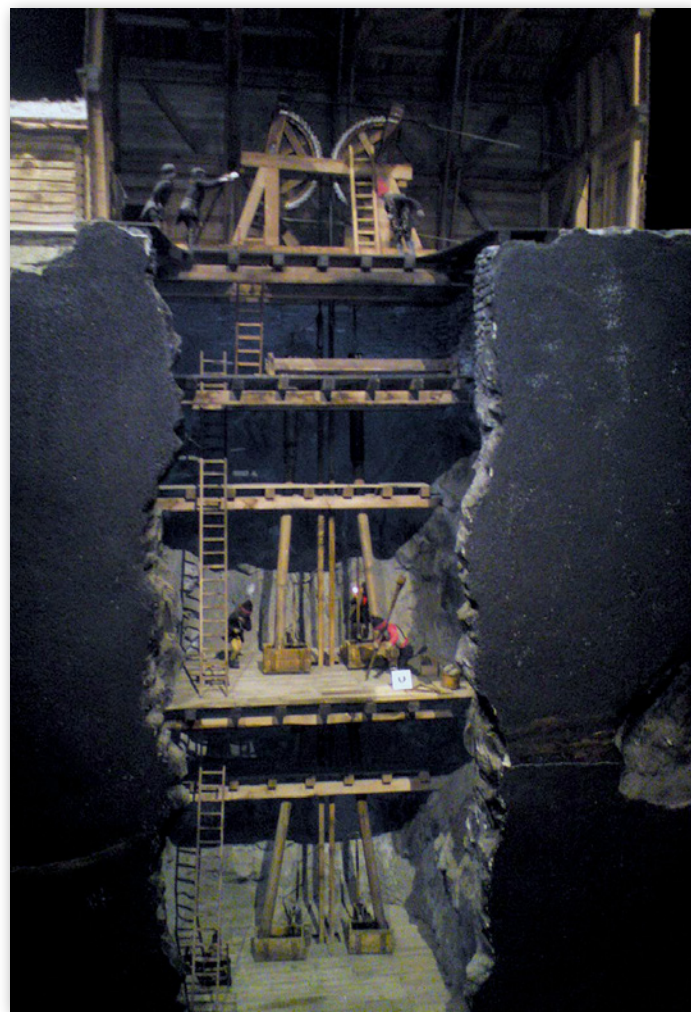
Kjerkgata fortoner seg lang grunnet et optisk bedrag: Gata er anlagt bredere i starten, før den smalner inn og får en buet sving i kneika mot enden, noe som gjør at gata oppfattes lengre enn den egentlig er.

Tahitibrygga er et kjent konsertsted i Kristiansund. Her arrangerer Frode Alnæs den årlige Tahiti-festivalen med kjente artister. Sommeren 2021 er det CC Cowboys som topper plakaten. Her serveres også den lokale retten: Blandaball, som er obligatorisk ved et besøk.

Abrahavn ved Grashavet tilbyr fine bobilplasser m/strøm for besøkende i Dyreparken.

Smeltehyttas museum gjenskerper med plansjer og modeller, de strabasene ansatte i Koparverket måtte utstå. I denne modellen av pumpeverket (anlagt i 1827) fra Midt-sjakt i Stortvartz gruve, får vi moderne mennesker et inntrykk av datidens arbeidsmiljø.

Reodor Felgens verksted i Aukrustsenteret har vi tittet innom ved tidligere besøk i Alvdal.

og øyer. Men først måtte vi bestige de 418 trappetrinnene opp til restauranten. Tanken på leskende drikke og et dampende måltid ble motivasjonen oppover byfjellet. Vi var ikke de eneste med den drømmen som dessverre falt i knus da det viste seg at spisestedet var konkurs og stengt på andre året, så følgelig ingen servering. Stengt var også toalettene som flere lette febrilsk etter. Men utsikten var flott og verdt strabasene.

Jeg ville bestille taxi for å komme raskt ned til sentrum, men fru fant en sti med skilt mot "Town center", så vi fulgte de godt tilrettelagte spaserstiene ned til Vannspringdalen ved byfjellets fot. Derfra landet vi ut mot Egon som ble løsningen for lunch med leskende drikke.

Etter en god natts søvn på bryggekanten satte vi kursen mot Sognefjorden med alternative mål som Odden og

Aksla kikket vi bare opp mot forrige gang, men i sommer gikk vi opp trappene langs byfjellet i Ålesund. På en jobbreise spiste jeg Baccalao der oppe. Retten som ble foredlet i Spania basert på klippfisk fra Møre-kysten, og har blitt importert som en lokal spesialitet. På bildet til høyre sees den fantastiske utsikten fra Aksla.

Byrkjeklo. Under en lunch- og shoppingstans i Ørsta fikk vi endelig sendt bildene av arenaene i Molde og Ålesund til vårt fotballinteresserte barnebarn Oliver.

Så ble det noen turer i høyden med passering av ymse tunneler, innen Sognefjorden glitret velkommen da vi ankom Sogndal. Der etablerte vi oss på Kjernes camping med utsikt til fjord og fjell. Vi ble et par dager, og utnyttet det flotte sanitæranlegget, samt var turister i denne s.k. "saktebyen". Området hadde så mye å by på at vi egentlig burde blitt litt lenger, men ett av barnebarna ønsket å bli med til Dyreparken ved Kristiansand mot slutten av turen.

Vi la i vei opp langs Lærdalselva, med en stans ved Borgund stavkirke, og deretter en klatreetappe over fjellet, innen vi endte opp på Hokksund camping med utsikt til laksefiskerne som drev fiske fra småbåtene sine i Drammenselva.

Neste dag parkerte vi bobilen i Horten, og tok Bastøfergen over fjorden hvor Sunniva ventet i Moss. Med henne installert overnattet vi på folkehøyskolens bobilplass i Stavern. Dyreparken hadde coronakø, så det ble to dager på Kristiansand feriesenter med minigolf og klatrestativ for den unge frøkna i ventetiden.

Mandag morgen kjørte vi tidlig til bobilplassen ved parken, og under over alle undre så klarte vi å erobre en plass tett på Abrahavn hvor sjøslaget var i full gang mellom sjørøverskipene da vi rigget oss.

Sunniva hadde en eventyrlig dag i Dyreparken, glad som hun er i dyr. Her passer det å skyte inn at hennes

Sabeltann-fascinerte storebror hadde egne navneforslag i sin tid: En jente burde hete Sunniva, men ble det en gutt skulle han kalles Pinky. Som godt var fikk treårningen en lillesøster, så noen navnediskusjon ble det ikke i familien.

På hjemveien var vi inntom Downtown i Porsgrunn, slik at frøkna kunne shoppe litt med sine oppsparte "feriepenger". Den bestemte unge damen hadde gitt beskjed til foreldrene at hun ville være med oss på bobiltur i en uke, eller i minst seks dager, så hun forventet enda en overnatting. De fleste bobilplassene langs Vestfoldkysten var overfylte, så vi måtte helt til Holmestrand og Hakan bobil- og gjestehavn innen vi fikk rigget oss. Som seg hør og bør på feriens siste kveld foreslo vår unge gjest et restaurantbesøk, så hun kunne pynte seg med finstasen shoppet i Porsgrunn. Det ble et herremåltid på restaurant Bryggekanten, hvor vi mimret om turen så langt.

Sunniva syntes det vi fortalte om ferger og tunneler fra Vestlandet var spennende, og som en smakebit valgte vi den 5 minutters korte ferjeturen fra Svelvik til Verket innen vi klatret litt i høyden på Hurumlandet med svingete veier og tunneler som vi toppet med Oslofjordtunnelen, innen bobilen fikk lange ut på E6-en hjem mot Sarpsborg.

Med bobilen var det lettere å finne parkeringsmuligheter ved veikanten for fotografering av spennende motiver som plutselig dukker opp på turer i Norge. Vi fikk bekreftet at bobil på tur i sommer-Norge er en opplevelsesrik ferieform.

Tekst og foto: Torodd Lie

Tregrensen ble plassert på vei til Hemsedal.